

Sygn. akt XVII AmE 129/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Wydział XVII Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Bogdan Gierzyński

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania **W. W. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) W. W. (2) z siedzibą w K.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia z dnia 11 marca 2019 r., znak:(...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od powoda W. W. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) W. W. (2) z siedzibą w K. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 129/19

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 11 marca 2019 r., znak: (...), na podstawie art. 56 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 12, ust. 3 i ust. 6 oraz art. 30 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2018 r., poz. 755, 650, 685, 771, 1000, 1356, 1629 i 1637, Dz. U. z 2019 r., poz. 42, 125) oraz art. 104 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, którego stroną był Pan W. W. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) W. W. (2) z siedzibą w K., w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł, że:

1. Przedsiębiorca nie przestrzegał obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z 20 czerwca 2014 r., nr (...) ze zm., w ten sposób, iż w okresie od 20 czerwca 2014 r. do 7 lipca 2018 r. prowadził działalność polegającą na obrocie paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu stacji autogazu w miejscowości B. przy ul. (...) (dz. nr(...)), niezgodnie z przedmiotem i zakresem działalności koncesjonowanej, określonym w pkt 1 ww. decyzji,
2. Za działanie określone w pkt 1 wymierzam karę pieniężną w kwocie 25.000 zł (dwadzieścia pięć tysięcy złotych zero groszy).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył W. W. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) W. W. (2) z siedzibą w K., której zarzucił:

I. sprzeczność istotnych ustaleń Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, iż czyn powoda posiada znaczny stopień szkodliwości a nadto, iż stopień zawinienia powoda jest duży,

II. naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 6a Ustawy Prawo Energetyczne z dnia 10.04.1997r (t.j. Dz. z 2018r, poz. 755 z póź.zm) polegającą na przyjęciu, iż brak jest przesłanek do odstąpienia od wymierzenia kary podczas gdy w świetle zebranego materiału dowodowego prawidłowo ocenionego istnieje podstawa i potrzeba do odstąpienia w oparciu o ten przepis od wymierzenia kary powodowi.

Stawiając powyższe zarzuty odwołujący wniósł:

1. o zmianę zaskarżonej decyzji polegającą na odstąpieniu od wymierzenia powodowi kary, ewentualnie z ostrożności;
2. o wymierzenie kary w wysokości najbliższego ustawowego zagrożenia. Ponadto wnoszę:
3. o przeprowadzenie dowodu z odpisu protokołu kontroli przeprowadzonej przez Obwodowy Urząd Miar w K. nr (...) z dnia 11.04.2017r. wraz z upoważnieniem do kontroli - na okoliczność przeprowadzonej u powoda kontroli w 2017 r. w zakresie między innymi posiadania koncesji (2 karty).
4. o zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

- 1) oddalenie odwołania,
- 2) oddalenie wniosku dowodowego powoda - ze względu na fakt, że okoliczności posiadania przez powoda koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa URE w dniu 20 czerwca 2014 r., ze zmianami dokonanymi w 2017 r. i w 2018 r. - nie jest przez strony kwestionowana,
- 3) przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy przesłanych na podstawie art. 479⁴⁸ § 1 k.p.c. Sądowi Okręgowemu w Warszawie - Sądowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów przy piśmie z dnia 13 maja 2019 r., znak: (...) (...) - na okoliczność twierdzeń zawartych w zaskarżonej decyzji,
- 4) zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód - W. W. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) W. W. (2) z siedzibą w K., prowadzi działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi na podstawie koncesji udzielonej przez Prezesa URE w dniu 20 czerwca 2014 r., nr (...) /ASp, zmienionej w dniu 15 listopada 2017 r., nr: (...), a następnie zmienionej w dniu 11 sierpnia 2018 r., nr (...) - na okres od 1 sierpnia 2014 r. do 31 grudnia 2030 r. /**k. 24-26, k. 11-14, k. 2-6 akt adm.**/

Warunek zawarty w pkt 1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej powodowi w dniu 20 czerwca 2014 r. określał przedmiot i zakres działalności, zgodnie z którym przedmiot działalności objętej koncesją stanowiła działalność gospodarczą w zakresie obrotu gazem płynnym przy wykorzystaniu stacji auto-gazu na działce nr (...) w miejscowości A. lub samochodu ciężarowego (...). Decyzją Prezesa URE z dnia 15 listopada 2017 r., nr: (...), warunek zawarty w

pkt 1 koncesji zmieniony został w ten sposób, iż powód mógł prowadzić działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oznaczonymi wskazanymi w niej kodami CN - gazem płynnym ((...)) przy wykorzystaniu stacji auto- gazu zlokalizowanej w miejscowości A. lub środków transportu paliw ciekłych - cysterny drogowej.

Z kolei od 2007 roku przedsiębiorca prowadzi działalność na stacji autogazu w miejscowości B..

Koncesja Przedsiębiorcy z dnia 23 lipca 2004 r. nr (...) ważna do dnia 31 lipca 2014 r. wskazywała w sposób następujący Przedmiot i zakres działalności: „Przedmiot działalności objętej niniejszą koncesją stanowi wykonywana przez Koncesjonariusza zawodowo, we własnym imieniu, w sposób zorganizowany i ciągły zarobkowa działalność gospodarcza polegająca na obrocie gazem płynnym."

Prowadzenie przez Przedsiębiorcę działalności polegającej na obrocie paliwami ciekłymi na stacji autogazu w miejscowości B. do końca obowiązywania powyższej koncesji było zgodne z jej przedmiotem i zakresem.

W momencie ubiegania się o nową koncesję Przedsiębiorca wskazał, że działalność prowadzona będzie na stacji autogazu na działce nr (...) w miejscowości A. oraz przy wykorzystaniu samochodu ciężarowego i tak też został określony przedmiot i zakres działalności w koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją z dnia 20 czerwca 2014 r. nr (...)/ASp.

Przedsiębiorca nie kwestionował zapisów koncesji w momencie jej uzyskania.

W dniu 17 stycznia 2017 r. przedsiębiorca złożył do URE wnioski o dostosowanie posiadanej koncesji do wymagań wskazanych w art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz U. z 2016 r., poz. 1165 ze zm.) i załączył do niego jedynie dokumenty dotyczące stacji autogazu na działce nr (...) w miejscowości A. oraz samochodu ciężarowego służącego do transportu paliw.

W dniu 15 listopada 2017 r., decyzją nr (...) koncesja Przedsiębiorcy została dostosowana do powyższych zapisów. Ponadto mając na względzie treść przepisu art. 43b ust. 4 pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne, wprowadzonego ustawą z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw i zobowiązującego Prezesa URE do zamieszczania w rejestrze przedsiębiorstw posiadających koncesję aktualnej treści koncesji, w decyzji zmieniającej nr (...) zawarty został tekst jednolity decyzji o udzieleniu koncesji na obrót paliwami ciekłymi, uwzględniający dokonane zmiany. Tam również w przedmiocie i zakresie koncesji wskazano: „Przedmiot działalności objętej niniejszą koncesją stanowi działalność gospodarcza w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oznaczonymi następującymi kodami CN:

- gazem płynnym ((...)): (...), (...), (...), (...), z wyłączeniem mieszanin propanu-butanu uzyskiwanych w procesach uzdatniania płynów złożowych, przy wykorzystaniu:

- środków transportu paliw ciekłych - cysterny drogowej

- stacji autogazu zlokalizowanej w miejscowości A.

Z wnioskiem o zmianę koncesji poprzez dopisanie do jej przedmiotu i zakresu stacji autogazu w miejscowości B. przy ul. (...) (dz. nr (...)) Przedsiębiorca wystąpił dopiero po otrzymaniu od Prezesa URE wezwania z dnia 22 maja 2018 r. o sygnaturze (...) w sprawie złożenia przez Przedsiębiorcę oświadczenia czy prowadzi działalność na powyższej stacji.

Wtedy to, pismem z 7 lipca 2018 r. Przedsiębiorca poinformował Prezesa URE, że: „do czasu uzyskania pozwolenia na użytkowanie stacji autogazu w m. B. nie będzie prowadzona sprzedaż gazu płynnego."

Powód od dnia 20 czerwca 2014 r. do dnia 7 lipca 2018 r. dokonywał obrotu paliwami ciekłymi (gazem płynnym) poprzez stację auto-gazu zlokalizowaną w miejscowości B., a zatem niezgodnie z przedmiotem i zakresem określonym w pkt 1 koncesji z 20 czerwca 2014 r. W tym okresie powód mógł dokonywać obrotu paliwami ciekłymi wyłącznie przy

wykorzystaniu jednej stacji auto-gazu wymienionej w koncesji (zlokalizowanej w A.) lub przy wykorzystaniu cysterny drogowej.

Wniosek powoda o zmianę koncesji poprzez rozszerzenie zakresu dotychczasowej działalności koncesjonowanej o stację auto-gazu w miejscowości B. wpłynął do Prezesa URE w dniu 4 czerwca 2018 r., a żądana zmiana koncesji nastąpiła w decyzji Prezesa URE z dnia 11 grudnia 2018 r.

Powód prowadził obrót paliwami na tej stacji auto-gazu (tj. niezgodnie z zakresem posiadanej koncesji z dnia 20 czerwca 2014 r.) przez okres 4 lat.

Powód do dnia 11 grudnia 2018 r. był uprawniony do prowadzenia tej działalności jedynie przy wykorzystaniu stacji auto-gazu w miejscowości A..

Sprzedż paliwa ciekłego na stacji auto-gazu w miejscowości B., mogła nastąpić dopiero w następstwie zmiany zapisów koncesji (rozszerzenia jej zakresu). Takie uprawnienie powód uzyskał dopiero w dniu 11 grudnia 2018 r.

Przychód Przedsiębiorcy uzyskany w 2018 r. z tytułu obrotu paliwami ciekłymi wyniósł(...)zł, dochód z tego tytułu wyniósł (...) zł.

Przychód wygenerowany przez Przedsiębiorcę z działalności polegającej na obrocie paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu stacji autogazu w miejscowości B. przy ul. (...) (dz. nr (...)), która nie została uwzględniona w koncesji, kształtował się następująco:

- w roku 2014 – (...) zł,

- w roku 2015 – (...) zł,

- w roku 2016 –(...)zł,

- w roku 2017 –(...)zł,

- od 1 stycznia 2018 r. do 7 lipca 2018 r. –(...) zł.

Przedsiębiorca nie był dotychczas karany za naruszenia warunków udzielonej mu koncesji.

Stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty zgromadzone w toku postępowania administracyjnego oraz postępowania sądowego, które nie były przez żadną stronę postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że powód nie kwestionował powyższych okoliczności faktycznych, jak również nie zakwestionował faktu naruszenia obowiązków wynikających z koncesji, jak również nie zakwestionował ustalonego w sprawie okresu czasu dokonanego naruszenia. Powód kwestionuje przyjęcie przez organ regulacyjny, iż czyn powoda posiada znaczny stopień szkodliwości a nadto, iż stopień zawinienia powoda jest duży, niemniej jednak za chybiony należy uznać zarzut, że stopień szkodliwości jest wynikiem sprzeczności istotnych ustaleń Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, bowiem wynika ona z oceny, a nie z faktu dokonania ustaleń. Ustalenia faktyczne dokonywane są bowiem na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, jak również twierdzeń stron co do okoliczności sprawy, natomiast określenie stopnia społecznej szkodliwości jest oceną okoliczności ustalonych w sprawie pod kątem ich społecznej szkodliwości, tak istotnej dla dokonania rozstrzygnięcia w sprawie i wymierzenia adekwatnej kary pieniężnej.

W sprawie bezsporne jest, że powód prowadzi działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi na podstawie koncesji udzielonej przez Prezesa URE w dniu 20 czerwca 2014 r., nr (...) /ASp (k. 24-26 akt adm.), zmienionej w dniu 15 listopada 2017 r., nr: (...) (...) .824. 2017/KRu (k. 11-14 akt adm.), a następnie zmienionej w dniu 11 sierpnia 2018 r., nr (...) (...) .124.2018.KRu (k. 2-6 akt adm.) - na okres od 1 sierpnia 2014 r. do 31 grudnia 2030 r.

Bezsporne jest również, że powód od 20 czerwca 2014 r. do 7 lipca 2018 r. dokonywał obrotu paliwami ciekłymi (gazem płynnym) poprzez stację auto-gazu zlokalizowaną w miejscowości B., co było niezgodne z przedmiotem i zakresem określonym w pkt 1 koncesji z 20 czerwca 2014 r. W tym okresie powód mógł bowiem dokonywać obrotu paliwami ciekłymi wyłącznie przy wykorzystaniu jednej stacji auto-gazu wymienionej w koncesji, która była zlokalizowana w A. lub przy wykorzystaniu cysterny drogowej.

Wniosek powoda o zmianę koncesji poprzez rozszerzenie zakresu dotychczasowej działalności koncesjonowanej o stację auto-gazu w miejscowości B. wpłynął do Prezesa URE w dniu 4 czerwca 2018 r., a żądana zmiana koncesji nastąpiła w decyzji Prezesa URE z dnia 11 grudnia 2018 r.

Stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 ze zm.) – obowiązującej w dacie wydania zaskarżonej decyzji, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Treść wskazuje zatem, że już samo naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego oraz wymierzenia na tej podstawie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej. W ocenie Sądu, brzmienie przepisu przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, przewidując bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy w sytuacji spełnienia hipotezy przedmiotowej normy prawnej. Powyższy przepis stanowi w związku z tym samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za niedochowanie obowiązków udzielonej koncesji i nie wymaga wykazania zawinionego działania przedsiębiorcy. Stąd też nawet niezawinione działanie przedsiębiorcy uprawnia organ regulacyjny do nałożenia kary pieniężnej przy wystąpieniu naruszenia warunków koncesji.

Podkreślenia wymaga, że powód, jako koncesjonowany podmiot profesjonalny zdaje sobie sprawę z obowiązków na nim ciążących i w konsekwencji odpowiada za swoje działania bądź zaniechania powstałe w wyniku wykonywania działalności koncesjonowanej, która winna być czyniona zgodnie z prawem. Powód zdaje sobie również sprawę z tego, że działalność koncesyjna, o możliwość wykonywania której powód sam się ubiegał, jest reglamentowana przez państwo, w związku z czym sposób jej wykonywania winien stać na szczególnie wysokim poziomie i wykonywana być ona zgodnie z prawem. Uzyskując koncesję powód zgodził się wypełniać wszystkie jej postanowienia. Już tylko na marginesie należy wskazać, że powodowa spółka działa w obrocie gospodarczym od wielu lat, co świadczy o zdobytym doświadczeniu prowadzenia tego typu działalności, dlatego też jako bezzasadne należy uznać twierdzenia powoda, że to pracownik powoda, który w zakresie obowiązków był odpowiedzialny między innymi sporządzanie wniosków o przyznanie koncesji na obrót paliwami. Zdaniem Sądu to na podmiocie gospodarczym ciąży obowiązek prawidłowego wykonywania obowiązków koncesyjnych i to powód jest odpowiedzialny za organizację pracy, dlatego bez znaczenia jest że powód miał do pracownika zaufanie, jak również to, że powód nie miał świadomości, że zaistniał brak stosownej koncesji. Jak wskazano już na wstępie, dla stwierdzenia naruszenia warunku koncesji nie ma znaczenia winy, czy też jej braku, dla stwierdzenia tego naruszenia. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że wykonywanie koncesjonowanej działalności gospodarczej niezgodnie z zakresem koncesji jest naruszeniem obowiązków (warunków) wynikających z koncesji. Z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Powód wykonywał koncesjonowaną działalność gospodarczą niezgodnie z zakresem posiadanej koncesji na obrót paliwami ciekłymi

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że powód prowadził obrót paliwami na stacji auto-gazu w miejscowości B., która nie była objęta zakresem posiadanej przez niego koncesji. Przy czym, jak pozwany ustalił i wskazał w zaskarżonej decyzji, powód prowadził obrót paliwami na tej stacji auto-gazu, zatem niezgodnie z zakresem posiadanej koncesji z dnia 20 czerwca 2014 r., przez okres aż 4 lat. Tak więc obrót paliwami ciekłymi na tej stacji auto-

gazu przez tak długi okres czasu dokonywany był bez kontroli ze strony organu koncesyjnego pomimo, że działalność ta podlega koncesjonowaniu oraz kontroli Prezesa URE. Istotnym jest zatem, iż wymagania koncesji nakazywały przedsiębiorcy podjąć wszelkie niezbędne działania, aby zawiadomić organ o przedłużeniu koncesji, co nastąpiło ze znacznym opóźnieniem w stosunku do wykonywanej działalności na tej stacji paliw.

Przedsiębiorca jako profesjonalista miał obowiązek przestrzegania warunków koncesji, na które się zgodził i o co wnioskował składając wniosek o udzielenie koncesji dla prowadzenia zaplanowanej przez siebie działalności gospodarczej.

Dodać w tym miejscu należy, że profesjonalizm przedsiębiorcy powinien przejawiać się w dwóch podstawowych cechach jego zachowania: postępowaniu zgodnym z regułami fachowej wiedzy oraz sumienności. Wzorzec należytej staranności musi uwzględnić zwiększone oczekiwania co do zawodowych kwalifikacji koncesjonariusza-specjalisty, co do jego wiedzy i praktycznych umiejętności skorzystania z niej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005 r., IV CK 100/05, Legalis 92763).

Przepis art. 355 § 2 k.c. wymaga od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą przy uwzględnieniu ich zawodowego charakteru, staranności szczególnego rodzaju. To przemawia za tym, że przedsiębiorca obowiązany jest do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy na temat sposobu wykonywania koncesjonowanej działalności. W istotę działalności gospodarczej wpisane jest również posiadanie specjalistycznej wiedzy nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone standardy wymagań. Powód powyższych kryteriów nie spełnił, albowiem jak sam uznał, naruszył wymogi koncesyjne w zakresie prowadzenia działalności bez przedłużenia koncesji w przewidzianym przepisami czasie, podczas gdy koncesją została objęta druga z prowadzonych przez powoda stacja paliw.

Sąd stwierdza, że powód od dnia 20 czerwca 2014 r. do dnia 7 lipca 2018 r. dokonywał obrotu paliwami ciekłymi (gazem płynnym) poprzez stację auto-gazu zlokalizowaną w miejscowości B., a zatem niezgodnie z przedmiotem i zakresem określonym w pkt 1 koncesji z 20 czerwca 2014 r., albowiem w tym okresie przedsiębiorstwo w ogóle nie posiadało koncesji na obrót paliwami ciekłymi na tejże stacji paliw, a mimo to w dalszym ciągu prowadziło działalność w tym zakresie. Przedsiębiorstwo wskazało ponadto szczegółowo wartości obrotów paliwami ciekłymi w tych czterech latach, gdzie osiągnięty przez Przedsiębiorcę przychód z działalności polegającej na obrocie paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu stacji autogazu w miejscowości B. przy ul. (...) (dz. nr (...)), która nie została uwzględniona w koncesji, kształtował się następująco: w roku 2014 – (...) zł, w roku 2015 – (...) zł, w roku 2016 – (...) zł, w roku 2017 – (...) zł, od 1 stycznia 2018 r. do 7 lipca 2018 r. – (...)zł, a zatem łącznie uzyskał przychód z działalności nie objętej koncesją w wysokości około (...)zł.

Naruszając warunek koncesji, poprzez prowadzenie działalności na stacji paliw, w stosunku do której nie dokonani przedłużenia koncesji, powód tym samym wypełnił przesłanki z art. 56 ust. 1 pkt 12 prawa energetycznego.

W przedmiotowej sprawie podkreślenia wymaga, iż kwestia winy nie ma znaczenia, albowiem z punktu widzenia przepisów ustawy – Prawo energetyczne, w szczególności treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ww. ustawy, istotny jest sam fakt jego naruszenia, poprzez naruszenie warunków koncesji, bez konieczności wykazywania zawinionego działania przedsiębiorcy.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, postępowanie w sprawie odwołania od decyzji Prezesa URE toczy się według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu w sprawach z zakresu regulacji energetyki. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości podnoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów. Z kolei w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W związku z powyższym, należy stwierdzić, że powód nie złożył wniosków dowodowych mających znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, zaś kwestie poruszone w odwołaniu stanowią powtórzenie stanowiska wyrażonego w postępowaniu administracyjnym, jak również stanowią jedynie polemikę z treścią zaskarżonej decyzji.

Zdaniem Sądu decydujące znaczenie w przedmiotowej sprawie ma ocena dokonana przez Prezesa URE, co do charakteru i rozmiaru naruszenia obowiązków wynikających z przepisów ustawy – Prawo energetyczne i udzielonej koncesji. Sąd stanął na stanowisku, że wysokość nałożonej na odwołującego kary pieniężnej znajduje uzasadnienie w świetle obowiązujących przepisów prawa.

Ponad wszelką wątpliwość został stwierdzony fakt naruszenia warunku koncesji, a tym samym naruszenia bezwzględnie obowiązujących przepisów prawnych, albowiem odwołujący nie kwestionował w odwołaniu kwestii naruszenia przez spółkę warunku koncesji.

Zgodnie z postanowieniami art. 56 ust. 6 ustawy - Prawo energetyczne, Prezes URE ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Przy ocenie stopnia szkodliwości czynu, reasumując wskazane wyżej rozważania, należało wziąć pod uwagę znaczny okres ponad czterech lat, w czasie którego dokonywano sprzedaży paliwa przy wykorzystaniu stacji autogazu, która nie została uwzględniona w koncesji, tj. od 20 czerwca 2014 r. do 7 lipca 2018 r. Stopień zawinienia powoda należało w związku z tym określić jako duży, albowiem co już zaznaczono, na przedsiębiorcy ciąży obowiązek stworzenia takiej organizacji działalności koncesjonowanej, aby wykluczyć sytuację użytkowania infrastruktury technicznej bez wcześniejszego zgłoszenia tego faktu organowi regulacyjnemu, który na wniosek Przedsiębiorcy dokona stosownej zmiany koncesji, co wynika wprost z przepisów rangi ustawowej oraz warunków udzielonej koncesji. W sprawie bezspornie ustalono, że przedsiębiorca naruszył warunki posiadanej przez siebie koncesji, albowiem eksploatował on stację autogazu zlokalizowaną w miejscowości B., przy ul. (...) (dz. nr (...)), bez dochowania obowiązku, polegającego na zgłoszeniu Prezesowi URE ww. infrastruktury technicznej, celem rozszerzenia przedmiotu i zakresu działalności koncesjonowanej. Powód tego nie zakwestionował, że od 20 czerwca 2014 r. do 7 lipca 2018 r. eksploatował powyższą stację pomimo nie uwzględnienia jej w przedmiocie i zakresie koncesji. Takie prowadzenie działalności przez profesjonalnego przedsiębiorcę świadczy o znacznej szkodliwości czynu ze względu na bezpośrednie naruszenie warunku koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Stopień zawinienia powoda również należy określić na duży, zaś bezzasadnymi są zarzuty powoda odnośnie zarzutów w kierunku organu regulacyjnego, że przyczynił się do prowadzenia działalności powoda niezgodnie z prawem. Podkreślenia wymaga, że to powód jako podmiot ubiega się o uzyskanie dobra reglamentowanego przez państwo jakim jest m.in. uzyskanie koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Powód zatem doskonale sobie zdaje sprawę z tego jaki szereg wymogów musi spełnić aby koncesję uzyskać. Zgodnie z art. 37 ust. 1 pkt 2 P.e., koncesja powinna określać przedmiot i zakres działalności objętej koncesją i to przedsiębiorca wnioskując o udzielenie koncesji zakreśla te ramy swojej działalności. Z kolei organ regulacyjny zgodnie z tym przepisem, w koncesji udzielonej powodowi w dniu 20 czerwca 2014 r. określił przedmiot i zakres działalności objętej tą koncesją z uwagi na fakt, iż w trakcie postępowania administracyjnego w sprawie udzielenia koncesji powód przedstawił dokumenty pozwalające na ustalenie, że spełnia warunki pozwalające na dokonywanie obrotu paliwami ciekłymi jedynie przy wykorzystaniu jednej stacji auto-gazu (w A.) oraz samochodu ciężarowego (cysterny drogowej). Powód zatem miał pełną świadomość czego dotyczy koncesja, która nie upoważniała powoda do prowadzenia działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na stacji auto-gazu w miejscowości B.. Powód wystąpił do organu regulacyjnego o udzielenie nowej koncesji, a nie o przedłużenie koncesji z uwzględnieniem rozszerzenia swojej działalności na dodatkowej stacji paliw. W związku z obowiązywaniem nowej koncesji, prowadzenie działalności gospodarczej również na stacji B. należy rozpatrywać pod kątem funkcjonowania wykraczającego poza ramy udzielonej koncesji, dlatego wbrew bezzasadnym zarzutom powoda, prowadzenie przez powoda koncesjonowanej działalności na stacji auto-gazu bez zmiany zakresu posiadanej koncesji, uniemożliwiało dokonanie oceny przez organ regulacyjny podczas kontroli, czy powód spełnia ustawowe wymagania w zakresie prowadzonej działalności koncesjonowanej, skoro koncesja dotyczyła kontrolowanego obiektu. Zastanawiać może

dlatego powód w czasie kontroli nie zwrócił uwagi kontrolującym o posiadaniu przez siebie również drugiej stacji paliw. Powód zdawał sobie sprawę, że kontrola może dotyczyć obiektu zawartego w koncesji, dlatego miał świadomość, skoro kontrola dotyczyła obiektu zlokalizowanego w A., że jego działalność na stacji paliw w miejscowości B. wykracza poza posiadaną koncesję. Powód w oceni Sądu miał świadomość, że koncesja dla działalności w miejscowości B. – wygasła. Powyższe świadczy o dużym stopniu zawinienia przedsiębiorcy co do sposobu prowadzenia swojej działalności gospodarczej.

Przechodząc w tym miejscu do kwestii wymiaru nałożonej na odwołującego kary pieniężnej, której wysokość odwołujący kwestionował, należy wskazać, że na podstawie art. 56 ust. 3 – ustawy Prawo energetyczne, wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Przychód Przedsiębiorcy z prowadzonej działalności koncesjonowanej wyniósł w roku 2018 – (...)zł, natomiast jak ustalono, z działalności obejmującej stację autogazu w miejscowości B. przy ul. (...), która nie została uwzględniona w koncesji, kształtował się w roku 2014 – (...) zł, w roku 2015 – (...) zł, w roku 2016 – (...) zł, w roku 2017 – (...) zł, od 1 stycznia 2018 r. do 7 lipca 2018 r. – (...) zł, a zatem łącznie uzyskał przychód z działalności nie objętej koncesją w wysokości około (...)zł.

W odniesieniu do analogicznych przypadków naruszenia prawa podmiotów prowadzących koncesjonowaną działalność kwotę określa się jako iloczyn 5.000 zł i liczby obiektów: stacji paliw i auto-gazu, spoza zakresu koncesji, wykorzystywanych do działalności koncesjonowanej oraz okresu trwania naruszenia liczonego w miesiącach, przy czym wysokość kary pieniężnej, w przypadku gdy rodzajem niezgłoszonej infrastruktury są stacje paliw i auto-gazu, nie może być niższa niż 10.000 zł.

Określając wymiar kary Prezes URE miał jednak na uwadze przepis art. 56 ust. 3 P.e., zgodnie z którym wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Biorąc pod uwagę powyższe, na przedsiębiorcę mogłaby zostać nałożona kara w wysokości (...)zł, która stanowiłaby górny próg 15% przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w roku 2018 z tytułu koncesjonowanej działalności gospodarczej. Jednakże ze względu na fakt, iż przedsiębiorca po raz pierwszy naruszył warunki koncesji i nie był z tego tytułu wcześniej karany karą pieniężną złagodzona kara, poza tym kara w takiej wysokości byłaby nieadekwatna do poczynionego przez przedsiębiorcę przewinienia i mogłaby spowodować znaczne pogorszenie jego sytuacji finansowej przedsiębiorstwa. Ze względu natomiast na długi i znaczny okres naruszania przepisów, trwający ponad cztery lata w czasie których podmiot osiągał znaczne przychody, zasadne jest nałożenie kary pieniężnej stanowiącej (...) przychodu Przedsiębiorcy osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2018 roku, co dało kwotę 25.000 zł.

Uznanie, że szkodliwość czynu dokonanego przez przedsiębiorcę była większa niż znikoma, uniemożliwia to odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej. Organ regulacyjny nie ma obowiązku w myśl art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne do odstąpienia od wymierzenia podmiotowi kary. Wspomniana przez powoda w odwołaniu współpraca z organem regulacyjnym i zgłoszenie kolejnych lokalizacji wymaganych przez URE nie uprawnia do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej. Przedsiębiorca bowiem składając wniosek, bez uprzedniej weryfikacji warunków technicznych przez URE uniemożliwił podjęcie przez powoda rozszerzonej działalności.

Reasumując, w ocenie Sądu, kara pieniężna we wskazanej wyżej wysokości będzie pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a zatem będzie zarówno realną, jak również odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu oraz wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań. W ocenie Sądu sytuacja finansowa odwołującego przedsiębiorcy pozwala na uiszczenie kary w wysokości 25.000 zł bez uszczerbku dla aktywów przedsiębiorstwa, co jednak nie będzie stanowić nadmiernego obciążenia finansowego dla powoda. Przedsiębiorca prowadzący działalność koncesjonowaną ponosi odpowiedzialność za swoje działania sprzeczne z

prawem nie tylko w kontekście wpływu na własną działalność, ale również na działalność koncesyjną prowadzoną przez pozostałe podmioty.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. odwołanie powoda.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 720 zł w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Sędzia SO Bogdan Gierzyński